

Titia de Vries (61) is zelfstandig coach en trainer. Eind december 2006 stond ze onder de douche en voelde een knobbeltje in haar rechterborst. “Het is niets,’ zei ik tegen mezelf, ‘het komt omdat ik ongesteld moet worden.’ Maar eigenlijk wist ik het al. De huisarts stuurde me meteen door naar het ziekenhuis. In eerste instantie leek het niets te zijn, maar een week later hoorde ik dat het kalkspatjes waren, een voorstadium van borstkanker.

Mijn buurvrouw adviseerde me om een *second opinion* te vragen. Gelukkig heb ik naar haar geluisterd, want in het Antoni van Leeuwenhoek in Amsterdam bleek dat ik twee tumoren had. Nog dezelfde dag stelden ze een behandelplan voor, waarin ik inspraak had en waarover ik kon meedenken.

Borstamputatie na diagnose borstkanker

Bij een amputatie kunnen ze de tepel vastzetten op een ander deel van het lichaam, zodat-ie bij de reconstructie kan worden teruggeplaatst. Mij raadden ze dat af, omdat er misschien kleine **kankercellen** in de tepel konden zitten.

In april 2007 ben ik geopereerd. Op mijn verzoek hebben ze de geamputeerde borst meteen gereconstrueerd met een prothese. Ik wilde niet met een 'berg en dal' wakker worden uit de narcose. Na de operatie bleek ik geen uitzaaiingen te hebben, maar de tumor was wel heel agressief.

Preventieve chemokuur

De artsen zeiden: 'We bevelen preventieve chemo aan. Je bent natuurlijk geen statistiek, maar we adviseren het wel.' Ik kreeg vier kuren en daarna anti-hormoontherapie. Ik had veel last van de chemo, was er echt heel beroerd van, en na de eerste kuur al kaal. Nog steeds heb ik af en toe heftig brandend maagzuur als gevolg van de chemo.

Lees ook: [Ongewenst kinderloos door kanker: het overkwam Anita \(49\)](#)

“Chemobrein”

De **medicijnen** tegen de borstkanker moest ik vijf jaar slikken. Emotioneel voelde ik me er ellendig door, ik kwam meteen in de overgang en hing aan elkaar van de opvliegers. Ik had ook een 'chemobrein'; ik onthield niets. Bovendien kon ik nauwelijks de trap op- en afkomen door pijnlijke gewrichten en spieren.

Mijn hele lijf protesteerde. Na drie jaar wilde ik stoppen, maar de artsen vroegen of ik het toch wilde volhouden. Dat heb ik toen toch maar gedaan, het einde was in zicht. Pas twee jaar nadat ik was gestopt met de medicijnen voelde ik me weer een beetje mezelf.

Borstprothese

Ik heb inmiddels mijn linkerborst laten verkleinen en liften. In de rechter zit dus een prothese, maar de linkerborst was wat doorgegroeid en daardoor waren ze ongelijk geworden. Het Antoni van Leeuwenhoek heeft me geholpen met de aanvraag voor vergoeding van de ingreep. Nu heb ik weer gelijke borsten.”

Tekst | Marjolein van Rest

Fotografie | Ester Gebuis

Dit artikel is eerder verschenen in Margriet 42- 2019.
Dit nummer thuis laten bezorgen? Ga dan naar [Magazine.nl](#)

Artikelen van Margriet.nl ontvangen in je mailbox?
Schrijf je in op [margriet.nl/nieuwsbrief](#)